

ز خاک قابلات ان کما به معرفت
نهاره شوکت زخو
روندار کوه تنگ
طایر قدسی شایخ لامکان انداز کبر
پرده دارتسن نیرنگی بود جبرید را
ننگستان اندیز سگندش فرخ خو
پابستی سر تا نابد
پس ره شوکت
کشید چو کمره صف ز دور سید جگنا
سید بر من ز جیا پیکر من آفر
ظفر از خیف اکاهی بغفلت با هم آفر
تابه کی چو صورت گل اندرین آفر
ز بس خوردیم می خنادر ندان ز دمان
سوختران خنده لب جانم آفر
بیاد او بودی سچ بود و وحدت

چو کندم زرق آدم کنت کرد آدم دیگر
رفته کانه احوالت راهی
نفس تا عالم دیگر
پاره کن جیب قفس را دامن پرواز
جاهه عریانی ما را نقاب را ز کبر
دره چو خورشید ز درت مردم باز
بدست خاموشی
چراغ ز سحر آواز کبر
چو میل سرمه سید پویش از میان بگذر
استخوانهای تنم کنت سفید آفر
ز بیداری دلم بندوی لب لب با ختم آفر
یار بارش از دور و کرد آن نور ز آفر
سک نفس از دین در آب گلندم آفر
آتش سنگ نمک کرده کبابم آفر
بعور از نامی عارفان کنت دیگر
بدار

نداری نغمی آری خانما تو ب خور
بیار با ده کارم بخوشتن بسا
معتوق دلشکن ترومن در رویه
کرد و در لب مرا از پوسه لبی بیبار
کرد کلف سینه صافا نرا بوزن کشتا
بسکه عمر من بیا در جین بر و پیکر کشت
بال بلبل پیش از برک کل ز کین ترا
دانه دوری از خیال قرب ز دوری بیخو
بستن لب میکنند بر اصدید کفکلو
کردم کمر روی ای درین
میتوانی کنت از
هم زرق قلب او است با ده نوک بنور
مکونه ماعنی نیست مگر جعفر
شکایت از سخن خلق چو کلمه مرا
سجده کز نیت سینه ستان از خالم
زبان غنچه قفسو بخت رنگ سخن
گر شمع هست بعضی آگد کنت نون
دبان ز پدز مساوی کنت ز کنت

ندیدم که خورد خاک خون ترا خور
مرا بچین بده و حتی من بمن بسا
اوستک ترا سگ من از سینه بند کبر
بخیه دارد خرد ام از زشت خور
با کنت ز کردیدی طفلی تو هر خاک باز
بر سج تاب زنده کی شد جوهر سینه باز
مانند از یک با ده کلکوی چهره ناز باز
آتش ز دوری با کنت هر روز از اجاله کوز
از لب خاموشی این کار چشم شایه باز
ره شوکت ز کرد خود را
قدم آینه ساز
بود نظاره ز خطی بشفه موی کوز
که به سب چشم خزانک سیاه پوز
نماده اند ز بان چو دمان کوز
برد نسیم خیار مراد بر لبی بنور
نشسته ای در کساح نفس خور بنور
ز نذر پرده ز کجا جاده جوش بنور
نرفتن ز نبار عارف و سوز بنور